

MOUDRÝ PŘÍBĚH
PRO DĚTI I DOSPĚLÉ

Příběh Skákajícího myšáka

*O soucitu a odvaze, výzvách
a nalezení vlastní síly*

Dle indiánského příběhu vyprávěného
Hyemeyohstsem Stormem přeložil Filip Žitník

Obálka Martin Bohuš
Ilustrace Ondřej Pavelek

ISBN 978-80-270-1690-7

**Tento příběh jsem poprvé slyšel v kruhu lidí
na vizionářské pouti do divočiny před 12 lety
v tundře v severním Švédsku.**

Příběh, který se dotkl čehosi hluboko, někde v mé dávno zapomenuté části minulosti, která je nevinná, odvážná, lidská, důvěřivá, vystrašená, obětující se, snící, toužící po tom zrealizovat velký sen z lásky k bližnímu svému. Části, která následuje cestu čisté lásky a svobody. Tato metaforická pohádka, pro děti i dospělé, má v sobě prostou moudrost o naší životní pouti k posvátnu, je tak pravdivá, nic nepřikrášluje, nepředstírá, jen ukazuje, že cesta pokračuje a na této cestě potkáváme bytosti, výzvy, učitele, parťáky, pochybnosti, zkoušky a jsme vyzýváni, abychom se znovu a znovu skrčili a z plných sil vyskočili, znovu a znovu nadechli a našli opět odvahu, sílu, moc, vizi pokračovat dál k posvátnu, k tomu volání, které každý z nás někde hluboko slyší, cítí a následuje. Je to pohádka o samotě a podpoře, která přichází ve správný čas a moment, když překonáme svůj strach a rozhodneme se pro odvahu a riziko, pak přijde ona podpora. Když překonáme sami sebe a vstoupíme, znovu a znovu do

neznáma, nacházíme sami sebe,
zcela nově. Je to příběh o soucitu, životních zkušenostech
a zaslepenosti. Ti, kteří neprožili, neuvěří, ti kteří neviděli,
neuvěří. Je to příběh o tom, že jediná pravda je cesta sama,
cesta, která je prošlapávána právě vámi.

Děkuji všem, kteří si tuto pohádku vyprávějí dále,
už po mnoho stovek a možná tisíce let. Nikdo vlastně
přesně neví, z které doby pochází. Někteří říkají,
že od amerických indiánů, někteří od Mongolů,
jiní zas od Tibeťanů, a jiní pak, že od staročeků,
ale to už necháme být jako tajemství.

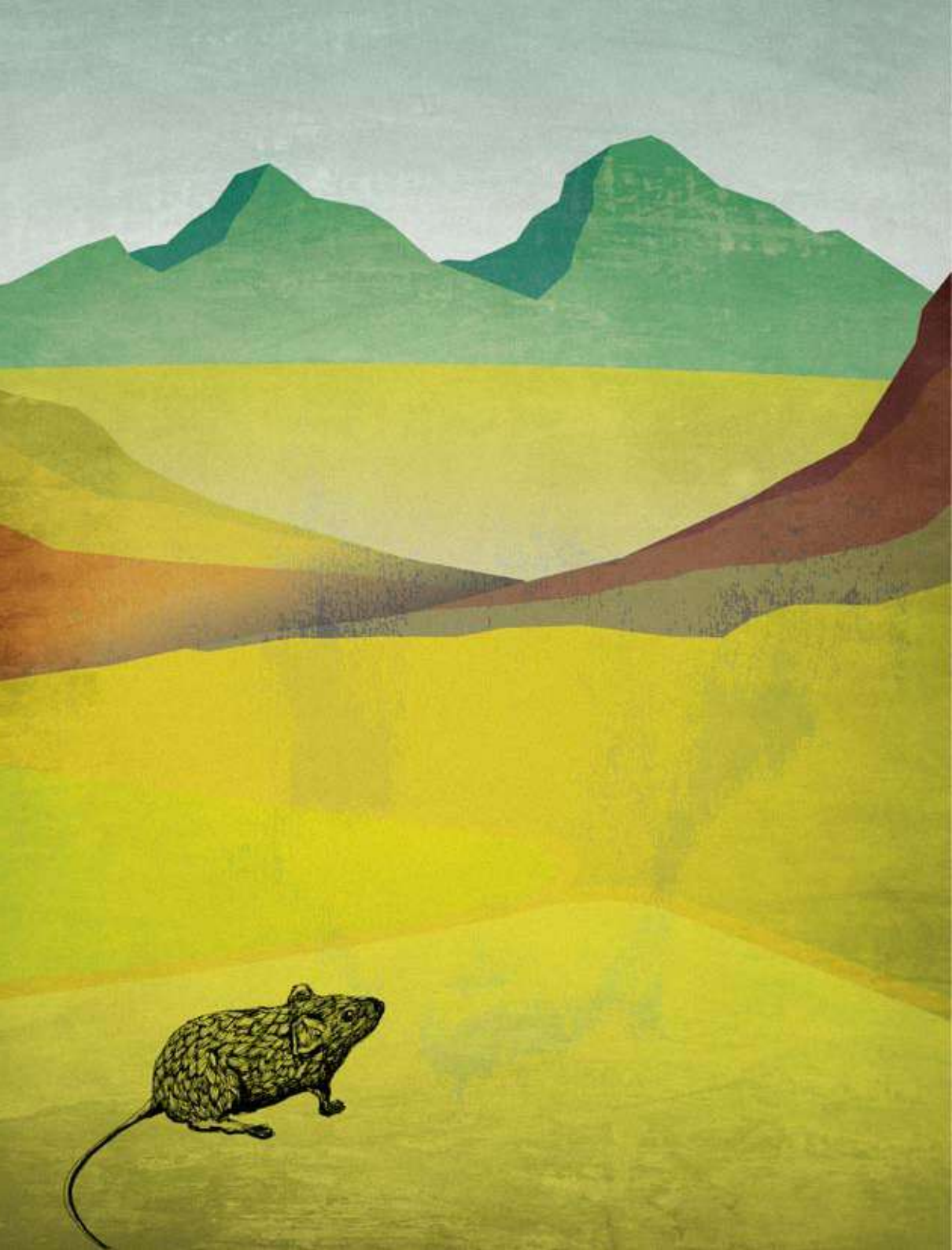
Příběh je jako zenový kóan, je to příběh, který vám znovu
a znovu nastavuje zrcadlo, čím častěji jej čtete, tím hlouběji
do něho vstupujete a docházíte k uvědomění. Je to příběh,
který se prolíná do vašeho životního příběhu a provokuje
vaše srdce v jeho nejhlubším místě a připomíná vám vaše
odvážné, soucitné srdce.

Já tento krásný příběh už vyprávěl minimálně pětistovce
dospělých lidí na jejich visionářské pouti do českých lesů

a hájů a hor. A všichni s nastraženými oušky poslouchali
a jejich srdéčka se chvěla, jak příběh postupuje dál.
Zrovna se chystám jít ho přečíst svým dětem
na dobrou noc.

Přidejte se ke mně.

*Zdeněk Weber je ten, který vám předává tento příběh tak jak byl
vyprávěn jemu. Vyprávějte ho dál, dětem, dospělým, starcům,
ze srdce do srdce.*

Žil kdysi jeden myšák.

A jako dobrá myš, stále něco dělal. Tohle a tamto prohledat, očuchat tamto stéblo trávy a taky koukat, kde se co mihne. Stále cosi dělal, tak jako ostatně všechny myši, které jsou stále zaneprázdněné myšími záležitostmi. Ale jednou za čas jeho uši zaslechly podivný zvuk. Zvednul hlavu, přimhouřil oči, aby lépe viděl, větřil a přemýšlel, co to asi může být. Jednoho dne mu to nedalo, přiběhl k dalšímu myšákovi a zeptal se: „Neslyšíš hučení v uších, **bratře**?“

„Ne, ne,“ odpověděl druhý myšák, a ani při tom neodlepil čumáček od země. „Neslyším nic, mám teď práci. Přijď jindy.“

Na stejnou věc se zeptal jiné myši. Ta se na něj divně podívala a řekla: „Zvoní ti ve věži? Jaký zvuk?“ zeptala se a vklouzla do díry ve vyvráceném topolu.

Myšáček si otřel vousky a zase se vrhnul do myší práce, rozhodnutý, že na celou věc zapomene. Ale hučení přišlo znovu. Bylo slabé, slaboulinké, ale bylo tam! Jednoho dne se rozhodl, že zvuk aspoň trochu prozkoumá. Ostatní myši i s jejich nekonečným sháněním nechal za sebou a vydal se kus po uzoučké pěšince. Zastavil a nastražil uši, jak jen nejvíc dokázal. Když se náhle ozvalo: „Buď zdrav.“

„Zdravím tě, bratříčku,“ řekl hlas a myšák leknutím málem vyletěl z kůže. Nahrbil se a už už se chystal vzít do zaječích.

„Buď zdrav,“ řekl ještě jednou hlas. „To jsem já, **bratr mýval.**“ A taky že byl! „Co tady děláš tak sám, bratříčku?“ zeptal se mýval. Myšák se začervenal a dal svůj čumáček skoro až úplně na zem. „Slyším v uších hučení, a tak to prozkoumávám,“ řekl ostýchavě.

„Hučení v uších?“ odpověděl mýval a sedl si k myšákovi. „To, co slyšíš, bratříčku, je řeka.“

„Řeka?“ zeptal se myšák zvědavě. „Co je to řeka?“

„Pojď se mnou a já ti řeku ukážu,“ nabídl se mýval.

Myšáček se strašlivě bál, ale byl odhodlaný, že jednou provždy zjistí, co je to hučení zač. „Až tuhle věc vyřeším,“ pomyslel si, „mohu se ke své práci v klidu vrátit. A tahle věc by mi v tom všem mém prohledávání a shromažďování taky mohla pomoci. A všichni bratři říkali, že nic takového neexistuje. Ukážu jim. Poprosím mývala, aby se se mnou vrátil, a on mi to dosvědčí.“

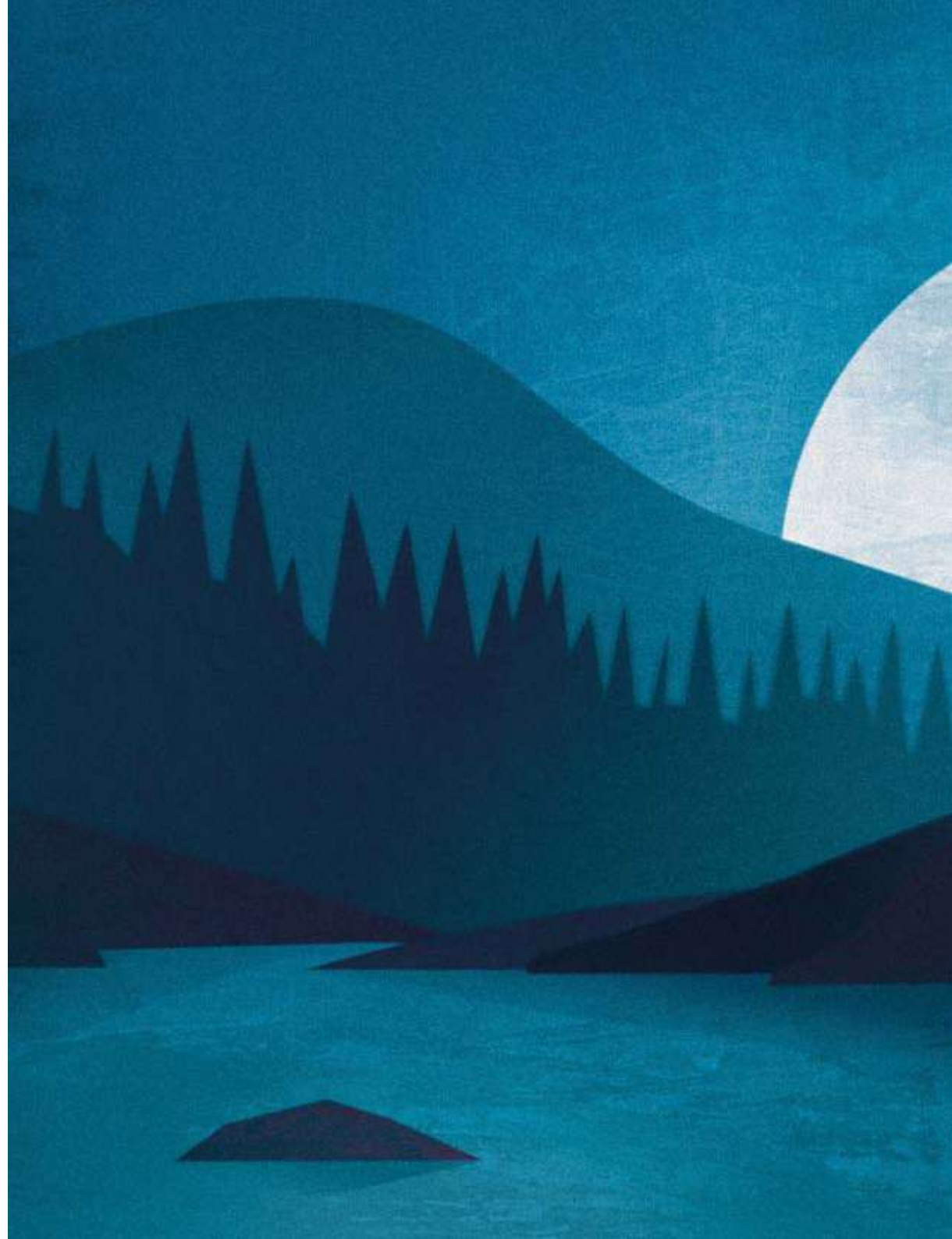
„Tak dobře, mývale,“ řekl myšák. „Zaved mě k řece, půjdu s tebou.“

Myšáček krácel s mývalem. Jeho srdéčko mu v hrudi bušilo jako o život. Mýval ho vedl neznámými cestičkami a myšáček cítil pachy mnoha věcí, které tu šly před nimi. Mnohokrát se vyděsil až tak, že se málem otočil a vydal nazpátek.

Konečně! Jsou u cíle! **Řeka!** Byla obrovská, až se tajil dech, hluboká, tu průzračná a tam zase zakalená. Byla tak široká, že myšáček nedohlédl na druhý břeh. Hučela, zpívala, sténala a burácela. Na její hladině viděl myšáček velké a malé kusy světa, které řeka unášela.

Myšáček jen těžko hledal slova: „Je mocná!“

„Je to obrovská věc,“ odpověděl mýval. „Ale dovol, abych ti teď představil jednoho přítele.“ V mělčím a klidnějším místě plaval na hladině list leknínu. A na něm žába. Byla skoro tak zelená jako samotný list, jen její bílé břicho jasně zářilo.

„Ahoj bratříčku,“ řekla **žába**. „Vítej u řeky.“

„Musím už jít,“ skočil jim do řeči mýval, „ale neboj se, bratříčku, žába se o tebe postará.“ A tak mýval odešel. Zmizel podél břehu řeky. Hledal něco k snědku, co by si mohl omýt a sníst.

Myšáček přicupital k řece a podíval se do ní. To, co uviděl byl obraz vyděšené myšky, který se ve vodě odrážel.

„Kdo jsi?“ zeptal se myšák obrazu. „Nebojíš se být ve Velké řece?“

„Ne,“ odpověděla žába, „nebojím se. Byl mi dán dar žít jak na suchu tak ve vodě. Když přijde posel zimy a zmrazí tuto medicínu, není možné mne spatřit. Ale po dobu, kdy je hromový pták na nebi, jsem tu. Chceš-li mne navštívit, musíš přijít, když je svět zelený. Já, bratře můj, jsem strážce vody.“

„To je úžasné!“ řekl konečně myšák, který zase těžko hledal slov.

„Nechceš nějakou léčivou moc?“ zeptala se žába.

„Léčivou moc? Já?“ zeptal se malý myšák.

„Ano, ano! Půjde-li to.“

„Tak se skrč nejniž, jak můžeš, a pak vyskoč nejvýš, jak jen dokážeš! A dostaneš svoji medicínu!“ řekla žába.

Myšák udělal, co mu řekla. Skrčil se nejniž, jak jen mohl, a vyskočil. Když to udělal, spatřil v dáli **Posvátné hory**.

Myšák nemohl uvěřit svým očím. Ale tam byly!
Hned na to se ale ocitl zpátky na zemi, a kdyby jen to, spadl do vody!

Myšák se vyděsil a rychle se vyškrábal zpátky na břeh.
Byl promáčený a k smrti vystrašený.

„Podvedla si mě,“ vykřikl myšák na žabu.

„Počkej,“ řekla žába. „Nejsi zraněný. Nenech svůj strach a hněv, aby tě zaslepily. Co jsi viděl?“

„Vi-“, zakoktal se myšák, „viděl jsem Posvátné hory!“

„A taky máš nové jméno!“ řekla žába, „**Skákající myšák.**“

„Díky, díky,“ řekl Skákající myšák a ještě jednou poděkoval. „Chci se vrátit ke svému lidu a chci doma svým bratrům vyprávět o tom, co se mi stalo.“

„Tak běž. Běž,“ řekla žába, „vrať se ke svému lidu. Dostaneš se tam jednoduše. Měj zvuk léčivé řeky stále

za zády. Jdi na druhou stranu, než odkud přichází zvuk, a své bratry myši najdeš.“

Skákající myšák se vrátil domů do myšího světa. Ale to, co našel, bylo jen zklamání. Nikdo ho neposlouchal. A protože byl celý mokrý a neměl způsob jak to vysvětlit, protože co byl pryč, nepršelo, mnoho ostatních myší se ho bálo. Byly přesvědčené, že ho vyplivlo nějaké zvíře, které ho chtělo sníst. A všechny věděly, že když pro zvíře, které si na něm chtělo pochutnat, nebyl ničím dobrým k snědku, bude určitě nějak otrávený i pro ně.

Skákající myšák tak žil znovu mezi svými, ale vize Posvátných hor zůstávala vrytá v jeho paměti. Ta vzpomínka byla jako žhavý uhlík, žhnula a pálila v mysli i v srdci.

Jednoho dne se Skákající myšák vydal na okraj myšího kraje, kde začínala **prérie**. Hleděl do dálky a pak zvedl svůj zrak. Chtěl vidět, jestli jsou na obloze orli. Celá obloha byla posetá spoustou malých teček a každá z nich byla **orel**. Ale on byl odhodlaný vydat se

do Posvátných hor. Sebral všechnu svou odvahu a vyrazil do prerie. Uháněl nejrychleji, jak dokázal. Jeho srdéčko bušilo vzrušením a strachem zároveň.

Utíkal, než dorazil do šalvějové houštiny. Odpočíval a snažil se popadnout dech, když vtom uviděl **Starého myšáka**. Šalvějové houští, ve kterém žil, bylo učiněným myším rájem. Byla tu hojnost semen, spousta materiálu na postavení příbytku a spousta, spousta věcí na práci.

„Zdravím tě,“ řekl Starý myšák. „Vítej.“

Skákající myšák byl ohromen. Takové úžasné místo, takový úžasný myšák! „Jsi skutečně velký myšák,“ řekl Skákající myšák se vším respektem, který v sobě dokázal najít. „Bydlíš na skutečně krásném místě. A přitom jsi skrytý před zraky orlů,“ řekl Skákající myšák.

„Ano,“ řekl Starý myšák, „jsou odsud vidět všechny bytosti prerie: bizon, antilopa, zajíc i kojot. Můžeš je odsud pozorovat a naučit se, jak se jmenují.“

„To je úžasné,“ řekl Skákající myšák. „Je také vidět na Řeku a Velké hory?“

„Ano i ne,“ řekl Starý myšák přesvědčivě.

„Znám velkou řeku, ale obávám se, že Velké hory jsou jen mýtus. Zapomeň na svou touhu je vidět a zůstaň tu se mnou. Je tu všechno, co můžeš jen chtít, je to skvělé místo k životu.“

„Jak můžeš něco takového vůbec říct?“ pomyslel si Skákající myšák. „Na léčivou medicínu Posvátných hor se přece zapomenout nedá.“

„Děkuji mnohokrát za pohoštění, Starý myšáku, a taky, že jsi mi poskytl střechu nad hlavou,“ řekl Skákající myšák. „Musím se ale vydat najít Posvátné hory.“

„Jsi pošetilý, jestli odejdeš. V prérii číhá nebezpečí! Jen se podívej nahoru!“ řekl Starý myšák ještě přesvědčivěji. „Vidíš všechny ty tečky! To jsou orli, a chytí tě!“

Nebylo vůbec lehké odejít, ale Skákající myšák sebral všechno svoje odhodlání a opět vyrazil na cestu, a rázně vyběhl z houští.

Zem byla drsná. Ale on stočil ocas a uháněl ze všech sil. Jak běžel, cítil na zádech stíny teček. Byla jich spousta! Konečně doběhl do třešňového háje. Skákající myšák nemohl uvěřit svým očím. Byl tam chládek a spousta místa. Byla tam voda, třešně a semena k jídlu, tráva na postavení příbytku, díry, které se mohly prozkoumávat a spousta, spousta dalších úžasných věcí na práci. A také tam byla obrovská spousta dalších věcí, které šlo shromažďovat.

Prohlížel své nové království, když v tom uslyšel, jak někdo nebo něco velmi ztěžka dýchá. Rychle se vydal zvuk prozkoumat a našel jeho zdroj. **Byla to obrovská hromada chlupů s černýma rohami.**

Velikosti tvora, který tu před ním ležel, dokázal jen velmi těžko uvěřit. Byl tak velký, že by se Skákající myšák mohl snadno schovat v jednom z jeho obřích rohů.

„Taková úžasná bytost,“ pomyslel si Skákající myšák a tiše se připlížil blíž.

„Buď zdrav, bratře,“ řekl bizon. „Děkuji za tvou návštěvu.“

„Zdravím tě, velkolepá bytosti,“ řekl Skákající myšák. „Proč tu ležíš?“

„Jsem nemocný a umírám,“ řekl bizon, „a má medicína mi říká, že jediné, co mě může vyléčit, je **oko myšáka**. Nic takového jako myš ale, můj malý bratře, neexistuje.“

Skákající myšák se zarazil. „Jedno z mých očí!“ pomyslel si, „jedno z mých malinkatých očí.“ A odběhl zpět do třešňového háje. Bizonův dech, byl ale stále pomalejší a tíživější. „On umře!“ pomyslel si Skákající myšák, „když mu nedám jedno z mých očí. Na to, abych ho nechal umřít, je ale příliš velkolepou bytostí.“

Vrátil se tedy na místo, kde ležel bizon a promluvil. „Já jsem myšák,“ řekl roztřeseným hláskem, „a ty, můj bratře, jsi velkolepá bytost. Nemůžu tě nechat zemřít. Mám dvě oči, a tak ti jedno z nich přenechávám.“

V okamžiku, kdy to dořekl, mu jedno z očí vyletělo z hlavy a bizon se stal celistvým. Vyskočil hned na nohy, až to otřáslo celým myšákovým světem.

„Děkuji ti, malý bratře,“ řekl bizon. „Vím o tvé cestě do Posvátných hor a o tvé návštěvě Velké řeky. Dal si mi život, a já tak můžu dávat dál – lidem. Budu navždy tvým bratrem. Vběhni pod mé břicho a já tě zavedu přímo k úpatí Posvátných hor, a ty se nebudeš muset bát teček na nebi. Když poběžíš pode mnou, orli tě neuvidí.“

Všechno, co uvidí, bude jen bizoní hřbet.
Do hor s tebou jít ale nemohu. Jsem tvor z prémie,
a kdybych to zkusil, mohl bych na tebe spadnout
a rozmáčknout tě.“

Malý myšák tedy utíkal pod bizonem, byl v bezpečí před
tečkami na obloze, ale s jedním okem to bylo opravdu
strašlivé. Pokaždé, když bizon udělal krok, otřásla jeho
obrovská kopyta celým světem. Konečně došli na místo
a bizon se zastavil.

„Tady ně musím opustit, malý bratře,“ řekl bizon.

„Děkuji mnohokrát,“ řekl Skákající myšák. „Ale víš,
že to bylo opravdu strašlivé, běžet pod tebou jen s jedním
okem? Neustále jsem se bál tvých obřích kopyt, která
otřásala zemí.“ „Nebylo čeho se bát,“ řekl bizon, „protože
má chůze následuje Tanec slunce a vždy vím, kam mé
kopyto dopadne. Teď se už musím vrátit do prémie,
můj bratře. Vždycky mě tam najdeš.“

Skákající myšák začal hned prohledávat okolí. Bylo tam
ještě více věcí než na ostatních místech, daleko více věcí
na práci a hojnost semen a dalších věcí, které mají myši rády.
Když je prozkoumával, narazil znenadání na **šedého vlka**.

Vlk tam jen tak seděl a nedělal nic.

„Zdravím tě, bratře vlku,“ řekl Skákající myšák.

Uši vlka zbystřily a zablesklo se mu v očích. „Vlk! Vlk!
Ano, to jsem, jsem vlk!“ Ale pak se jeho mysl opět
zatemnila a netrvalo dlouho, než zase jen tiše seděl,
bez jediné vzpomínky na to, kým je. Pokaždé, když mu to
Skákající myšák připomněl, nad skvělou novinou zajásal,
ale brzy to opět zapomněl.

„Tak úžasná bytost,“ pomyslel si Skákající myšák,
„ale nemá paměť.“

Skákající myšák šel do středu tohoto nového místa a ztišil
se. Seděl takto velmi dlouho a naslouchal tlukotu svého
srdce. Pak se náhle rozhodl. Přiběhl zpátky na místo,
kde seděl vlk a promluvil.

„Bratře vlku,“ řekl Skákající myšák...

„Vlk! Vlk,“ řekl vlk...

„Prosím, bratře vlku,“ řekl Skákající myšák, „prosím, poslouvej mě. Vím, co tě vyléčí. Vyléčí tě jedno z mých očí. A já ti ho chci dát. Jsem jenom myš. Prosím, přijmi ho.“

V okamžiku, kdy Skákající myšák domluvil, mu oko vyletělo z hlavy a vlk se stal celistvým. Vlčí tvář zalily slzy, ale jeho malý bratr je nemohl vidět, byl slepý.

„Jsi velký bratr,“ řekl vlk, „díky tobě mám paměť. Ale ty jsi teď slepý. Jsem průvodcem po Posvátných horách. Zavedu tě do nich. Je tam překrásné léčivé jezero, je nejkrásnější ze všech jezer, zrcadlí se v něm celý svět. Lidé, lidská obydlí a všechny bytosti z prerie i oblohy.“

„Prosím, zaveď mě tam,“ řekl Skákající myšák.

Vlk jej provedl borovicovým hájem, až došli k onomu jezeru. Skákající myšák se napil z jeho vody a vlk mu popsal jeho krásu.

„Tady tě musím opustit,“ řekl vlk, „protože se musím vrátit, abych mohl být průvodcem i druhým, ale zůstanu tu s tebou, jak dlouho budeš chtít.“

„Děkuji, bratře,“ řekl Skákající myšák. „Ale i když se bojím zůstat sám, vím, že musíš jít, abys mohl cestu na toto místo ukazovat ostatním.“

Skákající myšák seděl a celý se třásl strachy. Utíkat nemělo smysl, protože byl slepý. Zároveň ale věděl, že ho tu orel najde. Cítil stín na svých zádech a slyšel zvuk, který orli dělají. Připravil se na náraz. A orel udeřil!

Skákající myšák usnul.

Pak se probudil. Překvapení, že je naživu, bylo obrovské, a dokonce teď i viděl! Všechno bylo rozmazané, ale barvy byly překrásné.

„Vidím! Já vidím!“ opakoval Skákající myšák dokola.

Ke Skákajícímu myšákovi se přiblížil rozmazaný tvar. Myšák mhouřil oči, jak to jen šlo, ale tvar zůstal rozmazaný.

„Zdravím tě, bratře,“ řekl hlas. „Nechceš nějakou medicínu?“

„Nějakou medicínu pro mě?“ zeptal se Skákající myšák.
„Ano! Ano!“

„Tak se přikrč, jak nízko jen můžeš,“ řekl hlas,
„a vyskoč nejvýš, jak dokážeš.“

Skákající myšák udělal, co hlas řekl. Skrčil se, jak nízko jen mohl, a vyskočil! Když vtom ho nabral vítr a nesl ho vzhůru.

„Neměj strach,“ volal na něj hlas. „Polož se na vítr a důvěřuj mu!“

A Skákající myšák to udělal. Zavřel oči a položil se na vítr, a ten ho unášel stále výš a výš. Skákající myšák otevřel oči a viděl jasněji, a čím výš se dostal, tím byl jeho zrak jasnější. Skákající myšák uviděl svého starého přítele na listu leknínu, který byl na překrásném medicínském jezeře. Byla to žába.

„Máš nové jméno,“ volala žába, „**Orel!**“

Mužský kruh

přítomnost - síla - láska - vize - svoboda

Výcviky Mužská síla pro muže

Mužská iniciace

Vision quest

Tat'káríum aneb děti na tahu

Otec v akci

On-line programy

www.muzskykruh.cz